

Arrest

nr. 200 051 van 21 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2017 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 december 2017.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste asielaanvraag besloot het Commissariaat-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij in Koeweit zou hebben gekend en dit gezien (1) de informatie waarover het CGVS beschikte duidelijk stelde dat gedocumenteerde "bidun" - zoals verzoeker - merkelijk minder problemen kennen dan niet gedocumenteerde "bidun" en de eerste wel degelijk toegang verkrijgen tot onderwijs, gezondheidszorg en werk, (2) hij niet aantoonde dat hij zijn registratiekaart als "bidun" niet opnieuw kon laten vernieuwen, en (3) hij incoherente, vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde inzake zijn arrestatie in 2008, de omstandigheden van zijn detentie en het uitdelen van pamfletten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde de beslissing van het Commissariaat-generaal bij arrest nr. 51 407 van 22 november 2010. Zijn cassatieberoep werd door de Raad Van State verworpen.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name zijn problemen met de autoriteiten van Koeweit.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker het volgende document neer: een attest van staatloosheid in België, afgeleverd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout op 9 februari 2012.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker aanhaalt dat er rekening moet worden gehouden met het feit dat er acht jaar verstreken is na zijn eerste asielaanvraag en het normaal is dat hij niet alles meer exact kan navertellen, merkt de Raad op dat het tijdsverloop de tegenstrijdigheid omtrent de duur van zijn beweerd detentie niet kan verklaren. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit asielrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

De stukken als bijlage gevoegd aan zijn verzoekschrift met bijhorende vertaling (een vonnis bij verstek, een medisch attest, een attest van opsluiting en oproepingsbrieven) betreffen slechts fotokopieën. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

De Raad ziet niet in wat verzoeker met het bijkomend stuk, dat hij heeft overgemaakt via een aanvullende nota, zou willen of kunnen aantonen met betrekking tot zijn asielrelaas.

5. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar een algemene situatie volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 december 2017, voert verzoekende partij aan dat zij verschillende kopieën heeft ingediend van vonnissen en oproepingen waaruit blijkt dat zij in Koeweit werd veroordeeld. Verzoekende partij wijst er op dat zij wel degelijk de veroordeling heeft meegedeeld in haar eerste asielaanvraag, maar dat de tolk dat toen niet correct heeft verteld. Voorts stelt verzoekende partij dat zij een vergissing heeft gemaakt over de duurtijd van haar vasthouding. Op de vraag of verzoekende partij in het bezit is van de originelen bevestigt zij dat de originelen thuis liggen. Verzoekende partij krijgt 5 werkdagen om de originelen over te maken.

Betreffende verzoekende partij haar argumentatie dat zij wel degelijk de veroordeling heeft meegedeeld in haar eerste asielaanvraag, maar dat de tolk dat toen niet correct heeft vertaald en de protection officer daar geen aandacht aan schonk, wijst de Raad naar het motief in de bestreden beslissing waar dienaangaande door de commissaris-generaal op goede grond het volgende wordt vastgesteld: *“Vervolgens is het bijzonder opmerkelijk dat u, alhoewel de door u vermelde veroordeling al van februari 2009 zou dateren en u dit in 2009, ten laatste 2010, zou hebben vernomen, deze veroordeling nu pas, ruim 8 jaar na datum, aanhaalt in het kader van een nieuwe asielaanvraag. Meer zelfs, u had dit gegeven reeds kunnen opwerpen in het kader van uw eerste asielaanvraag, het zij bij het CGVS, het zij bij de RvV. Als verklaring haalt u aan dat de tolk, aanwezig tijdens het gehoor op het CGVS dit niet heeft vertaald én dat de ‘Protection Officer’ (PO) van dienst hier niet echt interesse in toonde omdat die persoon in hoofdzaak was gefocust op “de bewijzen van de betaalde borgsom” (zie verklaring DVZ, Meervoudige Aanvraag, dd. 6 juli 2017, vraag 15). Het is niet ernstig te noemen dat u de verantwoordelijkheid voor het niet-vermelden van uw veroordeling bij de tolk en het CGVS legt. Er valt geen enkele reden te bedenken waarom de tolk een dergelijke belangrijk element onvertaald zou laten, deze persoon heeft hier immers geen enkele baat bij. Daarenboven gaf u bij begin van het gehoor op het CGVS duidelijk aan dat u de tolk goed verstond en werd u niettegenstaande op het hart gedrukt dat u elk (ver)taalprobleem diende te melden (zie gehoorverslag CGVS, dd. 1 juli 2010, p. 1 en dd. 18 februari 2010, p. 1). Verder, zelfs als zou de PO meerdere vragen hebben gesteld betreffende uw borgsom en de bewijzen ervan, dan nog kan die enkel afgaan op uw verklaringen waarbij u een veroordeling bij verstek geenszins heeft vermeld en het wel degelijk uw verantwoordelijkheid is alle pertinente elementen spontaan aan te halen of toe te voegen aan het einde van het gehoor. Zo werd u wel degelijk aan het einde van het tweede gehoor gevraagd of u nog extra elementen wilde aanhalen of documenten wilde toevoegen, wat u niet deed (zie gehoorverslag CGVS, dd. 1 juli 2010, p. 6-7). Andermaal komen uw verklaringen inzake een veroordeling uw geloofwaardigheid niet ten goede. Meer zelfs, u vermeldde deze veroordeling bij verstek evenmin gedurende de beroepsprocedure bij de RvV en dat spreekt boekdelen.”* Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

Dat verzoekende partij de schuld voor het tijdens haar eerste asielaanvraag volledig onvermeld laten van haar beweerde veroordeling bij verstek, op de tolk bij het gehoor toen op het Commissariaat-generaal afschuift, is geenszins ernstig, en biedt hoe dan ook geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat zij ook nadien tijdens de beroepsprocedure bij de Raad in het kader van haar eerste asielaanvraag niet de minste melding maakte van haar beweerde veroordeling in Koeweit.

Niettegenstaande verzoekende partij blijkens haar verklaringen reeds in 2009 of 2010 te weten kwam dat zij in februari 2009 bij verstek tot een gevangenisstraf van drie jaar werd veroordeeld, wachtte zij dus nog tot 2017, oftewel minstens 8 jaar, om hier pas bij een nieuwe, haar huidige tweede asielaanvraag voor het eerst gewag van te maken. Dat verzoekende partij, die pas in juni 2017 een nieuwe, tweede asielaanvraag indiende nadat haar eerste asielaanvraag een zestal jaar eerder werd afgesloten met een arrest van de Raad van State, hier dermate lang mee wachtte, klemt des te meer nu verzoekende partij blijkens haar verklaringen bijna dagelijks contact heeft met haar moeder in Koeweit via WhatsApp (Administratief dossier, stuk 4 “Verklaring meervoudige aanvraag” d.d. 6 juli 2017). De vaststelling dat verzoekende partij jarenlang wachtte om dergelijke essentiële informatie met betrekking tot de kern van haar vrees voor vervolging te melden, ondergraaft op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid van

haar relaas als zou zij in 2009 in Koeweit bij verstek zijn veroordeeld. Haar verklaringen dienaangaande komen dan ook leugenachtig en verzonnen over.

Verzoekende partij, die zowel tijdens haar vorige eerste asielaanvraag als haar huidige tweede asielaanvraag meermaals en herhaaldelijk uitdrukkelijk werd gewezen op het belang alle elementen met betrekking tot haar aanvraag te vermelden en haar relaas met stukken te (trachten te) staven, komt bovendien pas heden februari 2018, oftewel 9 jaar later na die beweerde veroordeling, voor het eerst met documenten af waarvan zij evenwel al een acht- à negental jaar weet heeft en die zich gewoon in Koeweit bij haar familie bevonden. Daarenboven dient verzoeker na al die jaren op basis van dezelfde grond een nieuwe asielaanvraag in zonder de documenten in het bezit te hebben en deze slecht bij te brengen aan het verzoekschrift. Ter terechtzitting wordt gevraagd of verzoekende partij in het bezit is van de originele documenten wat zij bevestigt. Zij krijgt 5 werkdagen om de originelen op te sturen.

De door verzoekende partij bij haar schrijven d.d. 9 februari 2018 aan de Raad overgemaakte 'originele' documenten, -met name convocaties om op 25 november 2007, 14 februari 2008 en 27 mei 2008 te verschijnen, een medisch document, een stuk over verzoekende partij haar vasthouding van 20 maart 2007 tot 13 mei 2007, en het vonnis waarbij ze in 2009 bij verstek werd veroordeeld-, documenten die zij pas neerlegde na uitdrukkelijk door de Raad naar originele stukken te zijn gevraagd, komen evenwel niet als originele documenten over, maar zijn kleurenkopieën die zijn ingevuld en die een gefabriceerde/geknutselde indruk vertonen. Bovendien wordt verzoekende partij opgeroepen voor een verhoor bij de "criminal investigation officer" zonder dat daar een adres op staat alsof iedereen weet waar de "general department of criminal investigation" is. Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een oproepingsbrief minstens een adres vermeldt zodat diegene die wordt opgeroepen weet waar hij/zij naar toe moet.

Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om voorgaande redenen kan aan de door verzoekende partij per schrijven d.d. 9 februari 2018 overgemaakte zogenaamde "originele documenten" geen bewijswaarde worden toegekend. Het neergelegde medische document van april 2007 vermeldt overigens louter dat verzoekende partij ingevolge slagen, zonder verdere toelichting hieromtrent, o.a. een ontwrichting had van de rechterschouder en een afwijking vertoonde aan de rechterkaak, en hiervoor rust voorgeschreven kreeg, doch niets meer dan dat, en is heden niet (meer) actueel. Het geeft geen verdere toelichting over de persoon die haar toen zou hebben geslagen en de reden waarom.

Verzoekende partij laat voorts op algemene wijze gelden dat zij een vergissing heeft gemaakt over de duurtijd van haar vasthouding, zonder echter een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 6 december 2017 waar dienaangaande wordt opgemerkt: *"Waar verzoeker aanhaalt dat er rekening moet worden gehouden met het feit dat er acht jaar verstreken is na zijn eerste asielaanvraag en het normaal is dat hij niet alles meer exact kan navertellen, merkt de Raad op dat het tijdsverloop de tegenstrijdigheid omtrent de duur van zijn beweerde detentie niet kan verklaren. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit asielaanvraag, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten."*

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele argumenten aan die voormelde en de overige in de beschikking d.d. 6 december 2017 opgenomen gronden ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS